

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudkyně JUDr. Renaty Hertlové a JUDr. Ivy Zemanové v exekuční věci

oprávněného: **K. N.**, narozen xxx,
bytem Xxx, Xxx,

povinným: **1) Ing. A. K.**, narozena xxx,
bytem Xxx, Xxx,
2) Mgr. E. S., narozena xxx,
bytem Xxx, xxx,
obě zastoupeny advokátem Mgr. Petrem Mikeščíkem,
sídlem Novotného lávka 5, 110 00 Praha 1,

pro 3 634 Kč s příslušenstvím,

k odvolání povinných proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 3. 9. 2020, č. j. 78 EXE 1496/2019-95,

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud I. stupně zamítl návrh povinných na zastavení exekuce vedené JUDr. Milanem Makariem, soudním exekutorem Exekutorského úřadu Praha – západ, na základě pověření téhož soudu ze dne 12. 3. 2019, č.j. 78 EXE 1496/2019-15, k vymožení pohledávky podle vykonatelného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 26. 11. 2018, č. j. 60 C 16/2018-39. Konstatoval, že povinné se návrhem ze dne 31. 7. 2019 domáhaly zastavení exekuce s odůvodněním, že pohledávka oprávněného zanikla započtením, které povinná ad 1) provedla dne 31. 7. 2019, v němž uvedla, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 26. 11. 2018, č.j. 60 C 16/2018-39, byla oběma povinným uložena povinnost zaplatit oprávněnému 3 634 Kč s úrokem 5,9 % ročně z částky 3 634 Kč od 21. 10. 2016 do zaplacení, což činí ke dni započtení cca 596 Kč, a náhradu nákladů řízení ve výši 927,20 Kč, celkem tedy 5 157,20 Kč. Povinné mají proti oprávněnému pohledávku na náhradu škody na jím zničené pohovce ve výši 2 000 Kč (dále jen „pohledávka č. 1“) a pohledávku na náhradu nákladů spojených s odvozem a likvidací jím zničené pohovky ve výši 3 300 Kč (dále jen „pohledávka č. 2“), celkem tedy 5 300 Kč. K doložení pohledávek vůči oprávněnému povinné předložily kalkulaci ceny podobné pohovky zjištěné na www.sbazar.cz ve výši 2 000 Kč a ceny odvozu, likvidace a dovozu určené dle xxx ve výši 3 300 Kč. Proti pohledávce oprávněného na zaplacení částky 5 157,20 Kč podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 26. 11. 2018, č.j. 60 C 16/2018-39, provedly povinné zápočet pohledávky č. 1 ve výši 2 000 Kč a pohledávky č. 2 ve výši 3 157,20 Kč, celkem tedy 5 157,20 Kč. Povinné mají za to, že provedly vůči oprávněnému zápočet jednoznačně určených pohledávek v jednoznačně určené výši a vyzvaly oprávněného k úhradě rozdílu ve výši 142,80 Kč na doplatek pohledávky č. 2 na účet jejich právního zástupce č. xxx/2700 do 15. 8. 2019. Oprávněný se zastavením exekuce nesouhlasil.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

2. Soud I. stupně vzal za prokázané, že exekučním titulem je rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 26. 11. 2018, č.j. 60 C 16/2018-39 (dále jen „exekuční titul“), jímž byla povinným stanovena povinnost k úhradě částky 3 634 Kč s příslušenstvím a nákladů řízení (výroky I. a III.), ohledně částky 1 250 Kč s příslušenstvím byla žaloba zamítnuta (výrok II.). Dle jeho odůvodnění povinné nebyly úspěšné se započtením pohledávky ve výši 5 000 Kč z titulu náhrady škody za zničenou sedací soupravu a za náklady spojené s její likvidací a pořízením nové soupravy, když nalézací soud uzavřel, že k poškození této soupravy sice došlo, avšak povinnými nebyla přes poučení soudem prokázána výše této škody. Z připojeného spisu sp. zn. 60 C 16/2018 soud I. stupně dále zjistil, že oprávněný (v nalézacím řízení žalobce) se žalobou ze dne 18. 1. 2018 domáhal částky 4 884 Kč s příslušenstvím jako bezdůvodného obohacení, neboť povinné (v nalézacím řízení žalované) mu po ukončení nájemní smlouvy ze složené jistiny 14 000 Kč vrátili pouze částku 4 033 Kč s tím, že z jistiny odečetly 1 500 Kč za malování, doplatek na nájemné za 7 dní ve výši 3 267 Kč, 2 700 Kč za spotřebu elektrické energie a částku 2 500 Kč za poškozené umyvadlo. Ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 4. 2018 povinné uplatnily pohledávku z titulu poškození sedací soupravy, kterou měl oprávněný vystěhovat a užívat mimo dům, čímž jí zničil. Na jednání dne 26. 7. 2018 pak byly povinné poučeny ohledně nutnosti řádné specifikace svých pohledávek vůči oprávněnému a byly zároveň poučeny o následcích nesplnění tohoto poučení. V doplnění ze dne 27. 8. 2018 povinné vznesly kompenzační námitku ve výši 5 000 Kč, která představovala nárok na náhradu škody za zničenou sedací soupravu a za náklady spojené s její likvidací a pořízením nové sedací soupravy. Z dopisu ze dne 31. 7. 2019 soud I. stupně zjistil, že povinné vůči oprávněnému uplatnily námitku započtení ve specifikované výši 5 157,20 Kč (totožně jak je uvedeno v návrhu na zastavení exekuce). Z dokladu o doručení soud vzal za zjištěné, že tento dopis byl oprávněnému doručen na adresu Xxx, Xxx. Z e-mailové korespondence právního zástupce povinných s xxx (internetový portál zabývající se odvozem nábytku www.odvoz-nabytku.cz) soud zjistil, že odhadovaná cena odvozu sedací soupravy se stěhováním byla v daném případě stanovena na 3 hodiny po 1 100 Kč, tedy 3 300 Kč. Z internetového portálu www.sbazar.cz bylo zjištěno, že cena použitých sedacích souprav obdobného typu činí 2 000 Kč. Z čestného prohlášení sousedů povinných M. H. a V. K. vzal soud za své, že oprávněný v domě na adrese Xxx na Xxx vyložil rozkládací pohovku z bytu na střechu přístavby a ta se po dešti značně poškodila.
3. Další dokazování soud I. stupně jako nadbytečné neprováděl a s odkazem na § 268 odst. 1 písm. g), h) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád – dále též jen „ex. ř.“) dospěl k závěru, že návrh povinných není důvodný, neboť se domáhají zastavení exekuce ze stejného důvodu, který namítly v nalézacím řízení. Již v něm vznesly kompenzační námitku, která byla v lehce odlišné výši (5 000 Kč), ale obsahově totožná. Nebyly s ní úspěšné ani přes důkladné poučení nalézacím soudem ve smyslu § 118a odst. 1, odst. 3 o. s. ř., když řádně nspecifikovaly výši namítané škody a pohledávka tak zůstala ve smyslu § 1987 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník (dále též jen o. z.) neprokázaná a nezpůsobila k započtení. Pokud povinné v nalézacím řízení zjevně nedostály zásadě *vigilantibus iura*, tedy řádně nebránily svá práva, a to přesto, že byly řádně zastoupeny advokátem. Soud I. stupně poukázal na rozsudek ze dne 1. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, v němž Nejvyšší soud uvádí: *„Iže-li očekávat, že by námitka započtení vznesená podle § 98 věty druhé o. s. ř. s ohledem na obtížnost zkoumání existence a výše započítávané pohledávky nepřiměřeně prodlužovala řízení o pohledávce uplatněné žalobou, je možné konstatovat nemožnost započtení pohledávky pro nejistotu a neurčitost (§ 1987 o. z.).“* Zdůraznil, že předpokladem kompenzability pohledávky je její likvidita, tedy snadná dokazatelnost započítávané pohledávky co do důvodu a rozsahu. Jestliže je likvidita podmínkou započtení v nalézacím řízení, tím spíše bude snadná dokazatelnost pohledávky žádoucí v exekučním řízení. Podmínka kompenzability pohledávky z titulu poškození sedací soupravy v daném případě není splněna, neboť zjišťování její výše by vyžadovalo dokazování protiprávního jednání, vzniku škody, příčinné souvislosti, zavinění, jakožto i výše škody, které by nepřiměřeně prodlužovalo řízení. Exekuční řízení je totiž řízení sui generis,

sloužící primárně k vymožení exekované povinnosti a nelze ho chápat jako pokračování nalézacího řízení, jak se nejen v tomto případě děje. Soud I. stupně proto námitku započtení vznesenou povinnými nepřipustil, povinné se případného nároku musejí domáhat v civilním řízení a naplnění důvodů zastavení podle § 268 odst. 1 písm. g), h) o. s. ř. neshledal.

4. Usnesení napadly povinné včasným odvoláním, v němž namítly, že soud I. stupně pominul rozhodnout o návrhu povinných na přerušování řízení odůvodněný tím, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 7. 2020, č.j. 16 C 39/2019-98, ve věci ochrany osobnosti, byla oprávněnému uložena povinnost zaplatit povinným částku 8 000 Kč s příslušenstvím, částku 4 000 Kč, a povinnost zaplatit povinným náhradu nákladů řízení ve výši 54 666 Kč. Rozsudek sice není pravomocný, avšak platební povinnost oprávněného vůči povinným lze rozumně předpokládat. Je neisté, zda oprávněný disponuje peněžními prostředky ve výši cca 65 000 Kč, která pokrývá nárok obou povinných na peněžité zadostiučinění pro nactiutržení. Naopak je jisté, že povinné disponují dostatečným majetkem na uspokojení nároku oprávněného v tomto řízení ve výši 3 634 Kč, když vlastní nemovitost v daleko vyšší hodnotě, a hrozí tedy, že oprávněný získá v tomto exekučním řízení proti povinným částku 3 634 Kč, avšak následně jim nebude ochoten ani schopen zaplatit částku cca 65 000 Kč, což by bylo krajně nespravedlivé. Soudy jsou přitom povinny brát ohled na celkově spravedlivé řešení každého případu. Pokud by povinné v tomto řízení neuspěly se zápočtem pohledávky na náhradu škody za zničenou pohovku, mohly by proti nároku oprávněného použít nárok na náhradu nemajetkové újmy z řízení o ochranu osobnosti. Rozhodnutí soudu I. stupně je v extrémním rozporu s logickým posouzením věci. Na jednání dne 26. 7. 2018 byly povinné poučeny, že mají řádně specifikovat svou pohledávku proti oprávněnému z titulu škody na pohovce, což povinné učinily. Soud I. stupně provedl úplné dokazování a učinil skutkové zjištění vztahující se k protiprávnímu jednání oprávněného, k poškození pohovky, k příčinné souvislosti, která je navíc zcela zřejmá, k výši škody, i ke specifikaci a zápočtu pohledávky, uzavřel však, že pohledávku povinných považuje za nezpůsobitou k započtení v exekučním řízení, neboť zjištění její výše by vyžadovalo dokazování protiprávního jednání, vzniku škody, příčinné souvislosti, zavinění, jakožto i výše škody, které by nepřiměřeně prodlužovalo řízení. Přestože provedl úplné dokazování a zjistil všechny potřebné skutečnosti týkající se existence a výše pohledávky, učinil závěr, jako kdyby vůbec žádné dokazování k této pohledávce neprováděl. Pohledávka povinných na náhradu škody způsobené tím, že oprávněný z bytu, který užíval, neoprávněně vynesl ven pohovku, kde se na dešti zničila, a tím jim způsobil škodu spočívající v majetkovém úbytku z důvodu zničení pohovky a nákladů na její odvoz, byla prokázána. Skutečnost, že povinným se nepodařilo provést zápočet pohledávky již v nalézacím řízení, neznamená, že by pohledávka neexistovala nebo byla neplatná nebo nezapočitatelná v exekučním řízení. V nalézacím řízení povinné prokazovaly výši pohledávky prostým odhadem nákladů na odvoz poškozené pohovky, prostým odhadem její ceny, a dokladem o koupi nové pohovky za cenu 9 000 Kč, což nalézací soud považoval za nedostatečné. V exekučním řízení předložily důkazy, a to informaci na dotaz z www.odvoz-nabytku.cz a informaci o ceně použité pohovky z „www.sbazar.cz“, které jejich odhad z nalézacího řízení potvrdily, což považoval exekuční soud I. stupně za nedostatečné. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, se podle povinných na projednáváný případ nevztahuje, neboť započítávaná pohledávka povinných nevykazuje žádnou obtížnost zkoumání její existence a výše, které by nepřiměřeně prodlužovalo řízení, když navíc dokazování v potřebném rozsahu bylo exekučním soudem provedeno. Povinné navrhly, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení, příp. je změnil a exekuci zastavil.
5. Oprávněný se k podanému odvolání nevyjádřil.
6. Odvolací soud na základě podaného odvolání přezkoumal napadené usnesení podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 ex. ř. včetně předcházejícího řízení a započtení posuzoval podle zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, neboť podle jeho § 3028 odst. 1 je

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

rozhodná právní úprava, kterou se řídí smlouvou založený závazkový poměr, z něhož pohledávka vznikla (právní vztah účastníků byl založen nájemní smlouvou uzavřenou v roce 2016), a poté dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné.

7. Zjevně bezvýznamná je zejména námitka povinných, že nebylo rozhodnuto o jejich návrhu na přerušení řízení, neboť přerušení řízení je v exekučním řízení vyloučeno (§ 254 odst. 2 věta první o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 ex. ř.). Pokud tedy soud I. nezamítl zjevně bezdůvodný procesní návrh, nelze pouze v této skutečnosti shledat vadu řízení. Dále soud I. stupně za použití judikatury Nejvyššího soudu správně posoudil pohledávky povinných jako nekompenzabilní ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z, dle něhož pohledávka nejistá nebo neurčitá není k započtení způsobilá, tj. nelze provést samotné započtení. Je možné poukázat i na další judikaturu, dle níž je smysl tohoto ustanovení spatřován zejména v ochraně věřitele před tím, aby řízení o jím uplatněné pohledávce bylo zdržováno složitým prokazováním protipohledávek dlužníkových (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. 20 Cdo 4713/2018, uveřejněné v databázi ASPI). To platí pro exekuční řízení tím spíše, neboť jeho účelem je především rychlé a účinné uspokojení věřitele, aniž by dokazováním o případných pohledávkách dlužníka bylo exekuční řízení neúměrně zatěžováno. Dle odvolacího soudu tedy není v rozporu s účelem exekučního řízení započtení jen pravomocně přiznaných, příp. jinak nesporných pohledávek, jež z hlediska důkazního jsou srovnatelné s vymáhanou pohledávkou. Tak tomu však v daném případě nebylo, neboť povinné se v exekučním řízení snažily započítat dvě pohledávky z titulu náhrady škody, vyžadující prokázání protiprávního jednání, vzniku a výše škody i příčinné souvislosti, jak poznamenal správně soud I. stupně. Oprávněný přitom od počátku považoval pohledávky povinných za neurčité a nejisté, jak je zřejmé již z jeho obrany odkazující na rozsudek vydaný v nalézacím řízení. Argumentace povinných tudíž nemá vliv na správnost závěru soudu I. stupně, nehledě na to, že nelze přisvědčit jejich názoru, že v řízení před soudem I. stupně byly jejich pohledávky prokázány. Povinné jednak prokazují vznik a výši škody důkazy zjevně nezpůsobilými, když vznik škody tvrdily již v nalézacím řízení (v roce 2018), avšak jimi předložené důkazy jsou z roku 2019 (např. nabídka odvozu a stěhování nábytku je z 30. 1. 2019, tudíž neprokazuje, že uvedenou částku povinné skutečně zaplatily), jednak nebyly provedeny ani navržené důkazy, včetně výsledku svědků. Poněvadž usnesení soudu I. stupně je z uvedených důvodů věcně správné, ostatně z obsahu spisu se podává, že exekuce již byla provedena a skončila, odvolací soud je dle § 219 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 ex. ř. potvrdil.
8. S ohledem na vyrozumění soudního exekutora o zániku pověření a provedení exekuce ze dne 12. 10. 2020 odvolací soud rozhodl i o nákladech odvolacího řízení dle § 87 odst. 2 ex. ř., v němž však oprávněnému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha dne 30. listopadu 2020

JUDr. Naděžda Zachystalová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová